Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36535
Copyright: Göttweig, Benediktinerstift

Mutato enim sensu subito cum loquerẽt de dampna-
tione reprborũ sup quos ira dĩ descendit reuertatur
ad tempora ante xpi quib; tanta erit grandinus af-
flictio ut multi tamentes penas sibi ꝑ positas recedant
a fide xpi et blasphemabunt dm ꝓpter plagam gran-
dinus. Hunc autem qua finis earundẽ plagarum
ee affuturus dicit et hic liber congruo fine termi-
netur: ꝓpt tormẽta ualidissima et inexquisita. Quo
magna facta ẽ uehementer: ita ut nec ante talis fue-
rit nec postea futura sit sicut ipse dns in euglio dicit.
Erit tunc tribulatio qualis ñ fuit nec postea fiet. Sequ.
Et uenit ad me unus ex septẽ
anglis qui habebat septem phyalas et locutus est
mecũ dicens: Veni ostendã tibi dãpnationẽ meretri-
cis magne. Anglis in hoc loco ꝑsonam gerit xpi qui
est nũtius paternę uoluntatis. iohs autẽ typum
tenet ecclę. Quod dicit iohi ab anglo: dicit contradic-
omũ ecclę a xpo. Vbi notandũ quod et angls ut io-
hannẽ doceat uenit et idem iohs ut docendus uen-
at inuitatur: Venit angls ad iohannẽ idẽ xpc ad
ecclam quando siue ꝑ interna inspirationẽ siue
ꝑ doctrinã aplorũ et ceterorũ scorũ eam inuitat
xpc ad considerandã tormenta reprobis iustoli
iudicio parata. Veni inquit gressib; fidei et intelli-
gentię et considera dampnationẽ magnę meretri-
cis uel adtende dampnationẽ reprobę omniũ.
Venit iohs quando sca ecclã ꝑbet assensũ et intelli-
gens uerba doctorũ siue admonita inspiratione
diuina considerat supplicia reprobis uentura.